

Santa Justa de Lliçà d'Amunt

Irrenunciable reivindicació d'unes arrels de Catalunya i d'un testimoni de fe cristiana

Justificació

D'un temps ençà, talment rebo telefonades i visites de lliçanencs i grups de persones que s'interessen per tot el que jo pugui informar sobre Santa Justa que m'he decidit a escriure'n les meves memòries. Haig de dir que una mica ho faig entristit pel que se sent a dir sobre el nobilíssim i singular monument testimoni dels orígens de Lliçà d'Amunt. Però, alhora, ho faig amb una gran alegria, ja que una comunitat que es resigna a ser una colònia es desentén del seu passat i de tot el que són els testimonis que l'han configurada; mentre que un Poble, disposat a viure lliurement enmig dels altres pobles lliures de la terra, no renunciarà ni deixarà de lluitar mai per l'herència cultural i històrica dels avantpassats que forjaren la seva identitat.

Presentació del monument històric

Església situada a les terrasses de la vora del riu Tenes, dins del municipi de Lliçà d'Amunt, al costat de l'antic camí romà que unia iluro (Mataró) amb Aquae Calidae (Caldes de Montbui), a prop encara hi ha mig enterrats trams de la calçada romana. Originalment, parròquia dedicada a les santes Justa i Rufina, al lloc antigament anomenat Sarovira.

De confecció preromànica (probablement el primer presbiteri era carrat) amb absis romànic del segle XIII, amb arcuacions llobardes i lesenes, amb cementiri a l'entorn, on s'hi va deixar d'enterrar només a causa de l'explosió, durant la guerra espanyola, produïda per tal de fer caure les campanes, a les quals un rusc d'abelles no permetia que ningú s'hi acostés.

En el seu origen (esmentada ja el 1101) va ser parròquia amb l'església dedicada a les Santes Justa i Rufina, màrtirs. L'any 1321 era encara independent, posteriorment va esdevenir sufragània de la parròquia de Santa Eulàlia de Ronçana i, després de la pesta negra, va quedar unida a perpetuïtat a la de Sant Julià de Lliçà d'Amunt (1432). D'aleshores ençà, cada vegada que el bisbe visitava la parròquia de Sant Julià sempre visitava també l'església de Santa Justa i Rufina. Consta a l'arxiu de les visites pastorals fins a 1920.

Els passos fins a la restauració de 1982

El maig de 1975, en anar un servidor, Pere Farriol i Vinyes, a la parròquia de Sant Julià de Lliçà d'Amunt de rector, Mn. Lluís Ferret (el rector cessant) m'hi va conduir. Només trepitjar les runes vaig dir-me que no me n'aniria de Lliçà d'Amunt sense veure-la restaurada. El juliol, després de 39 anys